

Designpääkaupunkivuosi viiden kaupungin näkökulmasta

Helsinki - pinssejä ja aarrearkkuja

Helsingin kaupungin WDC-yhdyshenkilö Henri Kähönen kirjoitti mietteitään designvuodesta 24.10.2012. Henri toimii elinkeinosuunnittelijana Helsingin kaupungin elinkeinopalvelussa.

Lopuillaan oleva designpääkaupunkivuosi 2012 on työn puolesta tarjonnut monenlaisia elämyksiä myös minulle.

Portugalilaiset keräilijät ovat kyselleet WDC-pinssejä ja turkkilaiset muotoiluopiskelijat harjoittelupaikkoja. Puolalainen tekstiilialan start-up lähestyi rahoituspyynnöllä. Olen isännöinyt kiinalaista design-delegaatiota, nauhoittanut meksikolaisille muotoilijoille videotervehdyksen, kirjoittanut artikkeleita, pitänyt esitelmiä ja suunnitellut konkreettisia hankkeita.

Kritiikkiäkin on tullut. Erään WDC-aiheisen esityksen jälkeen kuulijat kehottivat kokeilemaan oikeita töitä. Vuoden talouslukuja selvittänyt toimittaja tivasi, järjestääkö kaupunki vuoden aikana paljonkin designaiheisia cocktail-tilaisuuksia.

Designpääkaupunkivuoden vaikutukset ovat näkyneet Helsingissä ainakin kolmella tasolla: muotoilua hyödyntäneissä hankkeissa, kaupunkilaisten arkea piristäneissä tapahtumissa ja Helsingin kansainvälisessä medianäkyvyydessä.

Yksi hienoimmista designpääkaupungin virallisista hankkeista on mielestäni Muotoilijan aarrearkku. Siinä jokainen pääkaupunkiseudun ja Lahden esikoululainen saa kymmenen tunnin paketin leikin ja tekemisen kautta toteutettavaa muotoilukasvatusta.

Lapsia ei kannusteta veistämään jakkaraa tai puhaltamaan maljakkoa, vaan esimerkiksi pohtimaan, millainen on Kaukoidässä tuotetun kengän elinkaari. He tirskevat, kun tajuavat jonkun miettineen vessanpöntönkin toimivuutta.

Vanhempien ja ohjaajien mukaan lapset ovat tykänneet. Ehkä muutama heistä muotoilee tulevaisuudessa aarrearkkun innoittamana suomalaisia traktoreita tai hyvinvointipalveluita. Yhteensä 11 000 lapsen muotoilukasvatus maksaa noin kuusi euroa per esikoululainen. Päiväkodeille hanke on ilmainen. Mikä parasta, yksi aarrearkku kestää yli 1000 avautusta. Seuraavat sukupolvet saavat muotoilukasvatuksen työkalun kaupan päälle.

Muotoiluvuoden tapahtumia järjestettiin keskimäärin lähes neljä per päivä, yhteensä 1400. Näistä 90 prosenttia oli kaikille avoimia ja 80 prosenttia ilmaisia. Paviljonki, Helsingin kes-

kustassa 12.5.–16.9. avoinna ollut väliaikainen kohtaamispaikka, houkutteli kesän koleudesta huolimatta 80 000 vierailijaa.

Suomalaisen teollisuuden muotoilusavutuksiin tutustui Kaapelitehtaan Hi Design-näyttelyssä yli 20 000 henkeä. Suvilahden Arjen aarteet -näyttelyssä kävi lyhyessä ajassa 15 000 kaupunkilaista lapsiperheistä eläkeläisiin.

Designpääkaupungin kansainvälinen näkyvyys on ollut valtaisa. Yli kuuden tuhannen ulkomaisen media-artikkelin arvo on kaupungille luottokorttifiirman mainosta mukailen ”priceless”.

Vuoden mittaan Helsingistä on julkaistu laajoja artikkeleita sellaisissa laatulehdissä kuin New York Times (USA), El Pais (Espanja), Die Zeit (Saksa), Daily Telegraph (Iso-Britannia), La Repubblica (Italia), Svenska Dagbladet (Ruotsi) ja Wallpaper (Iso-Britannia).

Hongkongilainen Ming Pao Weekly käsitteli Helsinkiä 32 sivulla. Arvostettu japanilainen arkkitehtuurijulkaisu a+u kirjoitti designpääkaupungista 72 sivua. Jutuissa esitellään Helsinkiä ja helsinkiläisiä. Siis paikallisia tuotteita, ravintoloita, nähtävyyksiä, kulttuuria, rakennuksia – ei vain WDC-hankkeita.

Designpääkaupunkivuoden kansainvälinen julkisuus on markkinointimielessä ollut Helsingille 2000-luvun kovin juttu.

Vuosi ei tietenkään ole ollut vain saavutuksia ja menestystä. Hankkeen haastavuus ja moniulotteisuus oli tiedossa jo vuoden alussa. Loistavia tilaisuuksia jäi vähälle yleisölle. Moni hyvä hanke kariutui. Jälkikäteen ajateltuna tiettyjä asioita olisi pitänyt tehdä toisin.

Designpääkaupungin legacy, sen perintö, muotoutuu tulevina vuosina. Usea hanke jää elämään ja muotoilun menetelmiin on jatkossa helpompaa tarttua. Kaupungin virastot ovat oppineet lisää käyttäjien tarpeista lähtevästä suunnittelusta.

Designvuosi 2012 on luonut odotuksia, jotka Helsingin on yhdessä muiden toteutukseen osallistuneiden tahojen kanssa lunastettava. Tarvitsemme jatkossa vähemmän pinssejä ja enemmän aarrearkkuja, jos haluamme olla pysyvästi muotoilun suurkaupunki.

Espoo - kasvunihmettä ja visioita

Helsingissä asuva muotoilija ja Espoon kaupunginpuutarhan puuseppä Niko Riepponen summasi Espoon kaupungin designpääkaupunkivuotta seuraavasti. Nikon kolumni ilmestyi 31.10.2012.

Espoon designpääkaupunkivuotta ovat leimanneet kaikkia kaupunkilaisia tavalla tai toisella koskettaneet hankkeet.

Kuva: Mikko Uro / Helsingin kaupunkisuunnitteluvirasto

Skaala on ollut laaja. Kaupunkia on muotoiltu niin paikallisella talkoohengellä kuin koko Espoon taivaanrantaan muuttavan jättimäisen T3-hankkeen avulla. Kuvaavaa on, että jopa kaupunginjohtajamme innostui hakemaan omistajainohjausta esikouluikäisiltä lapsilta. Kaikkien hankkeidemme, pienten ja suurten, tavoite on ollut ja on edelleen sama: parempi ymmärrys kaupunkilaisten tarpeista, paremman Espoon rakentaminen.

Designvuoteen lähdettiin Espoossa intoa puhkuen. Oli olemassa selkeä ajatus siitä, että WDC Helsinki 2012 -hankkeiden kautta kaupunki haluttiin antaa kaupunkilaisille. Niille jotka haluavat osallistua, ihmisille joille Espoo on koti.

Yhteistä meille designvuoden tekijöille on ollut visio paremmasta. Jaettu ja selkeä ymmärrys siitä, että designvuoden 2012 aikana on ollut lupa ajatella toisin. Haasteitakin on ollut. Muistan, miten suurten design-visioiden edessä oltiin alussa usein kuin yhtenä kysymysmerkinä. Vailla sopivaa koulutusta, vajaille työkaluilla ja lähes olemattomilla resursseilla painettiin silti eteenpäin, kohti parempaa Espoota, kohti parempaa tulevaisuutta. Tätä innostusta on ollut hienoa seurata.

Vuoden timantteihin katson ainakin Kasvimaita kansalle -hankkeen, jonka energiseen ja positiiviseen visionääriin Saana Karlssoniin sain

vuoden aikana tutustua. Saana on yksi niistä ihmisistä, joka rakentaa parempaa Espoota pienin mutta vaikuttavin vedoin. Kasvimaita kansalle -hankkeen tarkoitus on nimensä mukainen: Tuoda hyvinvointia asukkaille kaupunkiviljelyn muodossa. Jousenkaaren kaupunginosaan keväällä aikana rakennetuilla viljelypalstoilla luotiin kaupunkilaisille mahdollisuus virkistävään ja ekologiseen harrastukseen. Kaupunkilaisten hankkeesta antamasta palautteesta kuultaa sanojen läpi yhteisöllisyys ja hyvinvointi. Aikaisemmin ryteikön virkaa toimittanut alue muuttui hetkessä kauniiksi ja viihtyisäksi. Juuri näin muotoillaan asukkaiden elintilaa paremmaksi.

Oma Muotoile!maa-hankeeni on sekin pyrkinyt tekemään Espoosta parempaa paikkaa, meille kaikille. Koulujen ja päiväkotien pihojen perusparannukseen mukaan otetut käyttäjät, kaikenikäiset lapset, ovat näissä projekteissa tehneet innokkaasti töitä. Erityisesti juuri lasten halu vaikuttaa omaan ympäristöönsä on ollut aivan omaa luokkaansa. Itse asiassa - lapsia motivoituneempaa, ja motivoivaa - suunnittelu-tiimiä on vaikea edes kuvitella. Puhumattakaan siitä energiasta, asenteesta ja elämänilosta jolla pihaa ryhdyttiin yhdessä rakentamaan.

Onnistuneen hankkeen takana on aina suuri joukko ihmisiä. Työkavereita, joiden sanastosta ei löydy ”ei kuulu mulle!” -termiä. Ihmettelen

edelleen tuoreen Espoon kaupunkitekniikka-liikelaitoksen ennakkoluulotonta asennetta uudenlaisia ajatuksia pursuavaa hankettani kohtaan. Kiitos näiden rohkeiden ihmisten Muotoile!maa- ja Kasvimaita kansalle -hankkeet jatkuvat ensi vuonna uusissa kohteissa.

Asukkaiden kanssa toteutettavasta ruohonjuuritason työstä on helppoa olla iloinen. Kun palautteen näkee suoraan käyttäjän kasvoilta, on työn vaikuttavuus mutkattomasti todettavissa. Siksi olen varma myös tästä: Kiitos designpääkaupunkivuoden Espoossa näkee entistä enemmän hymyileviä kasvoja ja onnellisempia ihmisiä. Ehkäpä juuri sitä kesäistä makoisaa tomaattia tai koulun pihan rakentamista muistellen.

Vantaa - arkimuotoilu, kaupunkisuunnittelua ja designikkunoita

Vantaan designpääkaupunkivuoden projektipäällikkö Lea Rahkola-Kauranen kirjoitti kaupunkinsa designvuodesta 6.11.2012. Lea toimii Vantaan kaupunkikulttuuripäällikkönä.

Hyppäsin lähes sananmukaisesti liikkuvaan junaan, kun minusta tuli Vantaan designpääkaupunkivuoden projektipäällikkö – muiden työtehtävieni ohessa.

Designpääkaupunki-tittelin hakuprosessia oli siihen mennessä valmisteltu jo pitkään, ja on pakko tunnustaa, että ensimmäiset kuukaudet tehtävissäni tuntuivat hitusen kaoottisilta. Päälimmäisenä ajatuksenani muistan ihmetelleeni, kuinka hankkeessa mukana olevilla oli niin toisistaan poikkeavia käsityksiä designista. Muistan myös, kuinka monissa palavereissamme lähes tuskaisena tiedustelin, missä on määritelty designin käsite. Tunnustan, että lokeroin termin design varsin tiukasti määreeseen muotoilu, ja eritoten teollinen muotoilu. Siihen ei kuulunut ”Kunst (an sich)”, palveluista puhumattakaan.

Kun viesti World Design Capital Helsinki 2012 -hankkeen teemoista vähitellen kiteytyi, alkoi innostukseni oivaltamisen myötä kasvaa. Ymmärsin, että muotoilla voi todella muutakin kuin esineitä ja laitteita. Oli hieno ajatus nostaa designpääkaupunkivuoden keskiöön sujuva arki ja palveluiden muotoilu. Nämä teemat istuivat hyvin myös meidän vantaalaisten ajatusmaailmaan.

Vuokrasimme muutoksen ja rakennusmyllyryksen keskellä olevasta Tikkurilasta tilan, jossa olemme vuoden kuluessa esitelleet näyttelyin ja työpajoin kaikki Vantaan kaupungin omat WDC-hankkeet, sekä tarjonneet tilan käyttöön myös naapuritalossa sijaitsevalle Metropolia Ammattikorkeakoululle, jolla on useita innovatiivisia ja raikkaita WDC-projekteja.

Kaupunkimme omat hankkeet ovat olleet paljonliikkeitä alueellisia sekä kaupunkisuunnitteluun ja asukkaiden elämisen sujuvoittamiseksi suunniteltuja pitkäkestoisia projekteja, joita kuntalaiset eivät ihan heti tule yhdistäneiksi designiin. Tämän vuoksi halusimme rakentaa konkreettisen paikan, jonne asukkailla on mahdollisuus tulla tutustumaan kotikaupunkinsa muotoilupääkaupunkivuoden projekteihin.

Pop up -tila, jolle annoimme nimen Vantaan Designikkuna, on palvellut upeasti tätä tarkoitusta. Kävijöitä on ollut paljon, vaikka ympäristö on todellista rakennustyömaata. Ideanamme olikin, että olemme ”muutoksen keskellä”! Muutaman vuoden kuluttua sitäkin rakennusta, jossa Designikkuna nyt sijaitsee, tuskin enää on olemassa ja koko Tikkurilan seutu näyttää aivan erilaiselta – oikealta kaupunkikeskuksesta!

Kävijät ovat olleet todella kiinnostuneita näyttelyistämme. Yhdeksi mielenkiintoisimmasta näyttelyistämme nostaisin neliosaisen Keskustojen, asumisen ja työn ympäristöt -näyttelysarjan, jossa on esitelty vantaalaista kaupunkisuunnittelua ja sen laaja-alaista näkemystä tehdä asukkaille parempaa kaupunkia huomioiden elinympäristön esteettisyys, toiminnallisuus ja kestävä kehitys. Temaattisesti kokonaisuuden huipensi kansainvälinen Suburban Design -seminaari, jonka sisältö oli suunniteltu siten, että esitelmien ja power pointien lisäksi jalkauduttiin alueille tutustumaan arkkitehtien opastuksella mielenkiintoisiin kaupunkisuunnittelullisiin ratkaisuihin.

Kaikki vuoden projektit ovat luoneet jotakin uutta ja pysyvää. Sen ei tarvitse välttämättä olla konkreettisesti näkyvää ja käsin kosketeltavaa. Se voi avartaa tietoisuutta ja avata silmät havainnoimaan ympäristöään ”muotoilusilmälaitin” silmillä. Esikouluikäisille suunniteltu, Vantaan vetovastuulla ollut Muotoilijan aarrearkku -yhteishanke on saanut innostuneen vastaanoton esiopetuksessa. Suunnitelmissa on, että aarrearkku voisi myös tulevina vuosina opettaa muotoiluajattelua päiväkotikäisille niin Vantaalla kuin muualla Suomessa.

Vantaalla rakennetaan parhaillaan useita uusia asuinalueita. Esimerkiksi Leinelän alueen taidekonseptin ensimmäiset osaset ovat valmistuneet ja konsepti etenee uusien asuinrakennusten valmistamisen myötä. Toisaalta on kuitenkin ymmärretty, että vanhoja keskustojakin on uudistettava vastaamaan paremmin nyky-yhteiskunnan ja -ihmisen tarpeita. Nämä projektit jatkuvat vielä pitkälle tulevaisuuteen.

Kulunut vuosi on opettanut ainakin sen, että design voi olla myös muuta kuin esine. Erityisen mieleenpainuva kokemus oli vierailumme Saksassa Karlsruhe messuilla vuosi sitten. Esitimme messuilla Vantaata osana vuoden 2012

maailman designpääkaupunkia. Monikaan ei ollut kuullut tällaisesta nimikkovuoden tittelistä, mutta kun kerroimme, miten me Suomessa haluamme perinteisen muotoiluajattelun ohella laajentaa designin käsitettä koskemaan myös palveluja, sai se kävijöissä aikaiseksi todellisen Heureka-reaktion ja käynnisti heti vilkkaan keskustelun aiheesta. Vaikka messupäivät olivat pitkiä ja seisominen kävi jaloille, tällainen uudelleen tulokulman antaminen design-käsitteelle oli varsin voimaannuttavaa.

Mutta designpääkaupunkivuosi voi koskettaa ja osallistaa myös pienemmällä foorumeilla. Päivystin Vantaan Designikkunassa eräänä elokuun lauantaina. Kiinnitin huomiota tilan avarien ikkunoiden edessä pyörää edestakaisin taluttavaan mieheen. Hän selvästi epäroi, uskaltaako tulla sisään. Lopulta hän rohkaisi mielensä ja astui sisään. Näyttelytilassa esiteltiin tuolloin uudistuvia keskustoja. Mies luki tarkasti kaikki näyttelypylonien tekstit ja sitten poistuessaan ujosti mutisi, että hänkin on osanen tätä teemavuotta ja Uudistuvat keskustat -projektia. Heittäydyimme keskustelemaan. Tiedustelin, millä tapaa hän on mukana, johon mies totesi, että hän on ollut uudistamassa Vantaan kaupungintaloa – tekemällä sen pihan pohjustustöitä. Hän oli aidoisti ylpeä siitä, että oli mukana toteuttamassa World Design Capital Helsinki 2012 -hanketta! Minulle jäi tästä kohtaamisesta hyvä mieli. Meillä Vantaalla muotoilupääkaupunkivuosi on siis koskettanut, monin tavoin, myös ihan tavallista kadunkulkijaa. Hyvä niin.

Kauniainen - maailma pienessä kylässä

Kauniaisten kaupungin WDC-työryhmän puheenjohtaja Martina Harms-Aalto kolumnoi kaupunkinsa vuodesta 16.11.2012. Designvuoden aikaan Martina toimi myös Kauniaisten kaupunginhallituksen varapuheenjohtajana.

Äkkiseltään voisi ajatella, ettei Kauniaisen – siis vajaan 9 000 asukkaan pienen huvilakaupungin – yhteys koko designpääkaupunki-hankkeeseen olisi ollut kovin vahva.

Kyllä se on. Meidän näkökulmastamme Kauniaisissa on vietetty designvuotta täysin johdonmukaisesti, vaikkakin toki omassa mitataavassaan. Meille on ollut kyse enemmän ihanteista ja viihtyvyydestä kuin siitä, miltä asiat näyttävät – enemmän väestöön liittyvistä haasteista kuin muistomerkeistä ja tempauksista.

Sen lisäksi, että Kauniainen on viime kuukausien aikana osallistunut useisiin designpääkaupunkihankkeissa mukana olevien kaupunkien yhteisprojekteihin, niin päätimme jo varhain yrittää löytää myös ne asiat, jotka tuntuivat tärkeiltä ja tavoittelemisen arvoisilta juuri meille.

Näinä aikoina, kun koko kuntakartta piirretään uudelleen ja kaupunkiamme kohtaa mielestämme tarpeeton uudistus, tuntui tärkeältä tarkastella kaupungin alkuvaiheita ja sitä, mikä aikoinaan johti Kauniaisten yhteiskunnan muotoutumiseen. Samalla halusimme uskaltaa katsoa eteenpäin – mikä ja millainen tämä kaupunki on kymmenen vuoden kuluttua? Kokosimme asiantuntijoita pohtimaan näitä kysymyksiä huvilakaupungin aatehistorian, kaupunkimaantieteen, historian ja nykytilanteen näkökulmasta. Vuoropuhelussa asukkaiden kanssa pohdittiin kysymyksiä niin yhteydestä ja yhteenkuuluvuudesta kuin itsenäisyydestä ja kielestäkin. Oliko keskusteluissamme kyse designista edes sanan laajemmassa merkityksessä? Tämä jäi ehkä joillekin epäselväksi, mutta vuoropuhelu seminaarissamme oli, ja on edelleen, elintärkeää.

Kuluvan vuoden aikana Kauniaisissa on käsitelty monia oleellisia ja myös konkreettisia kysymyksiä palvelumuotoilun saralla. Hyvä esimerkki on kehitysprojekti Wellbeing365, jonka puitteissa opiskelijat, arkkitehdit ja yhteiskuntasuunnittelijat yhteistyössä pohtivat niitä haasteita, joita väestön ikääntyminen väistämättä tuo mukanaan. Lähtökohtana on ollut se, että esimerkiksi kuntien vanhuspalvelut tulisi suunnitella kokonaisnäkökulmasta eikä yksittäisten paikkojen saavutettavuuden tai yksittäisten asuntojen muuntomahdollisuuksien näkökulmasta. Yhteiskuntasuunnittelun tulisi siis kauttaaltaan ottaa huomioon vanhenevan väestön tarpeet. Samalla kun tilat ja toiminta suunniteltaisiin kokonaisvaltaisesti – sanalla sanoen paremmin – tulisi helposti hoidetuksi juhlapuheissa toistuva toive ikäryhmien kontaktipintojen lisäämisestä.

Kauniaisten musiikkijuhlat (Grankulla musikkfest) on yksi niistä kunnianhimoisista kokonaisuuksista, jotka eivät saaneet virallista WDC Helsinki 2012 -statusta, vaikka hakemus ja perustelut olivat mielestämme hyvät. Tämä päätös meidän oli hyväksyttävä, eikä se estänyt meitä nostamasta musiikkijuhlia yhdeksi päätahtumaksemme designvuoden aikana. Maailmanluokan esiintymisten, musiikin ja ajatusten kohtauspaikka, sekä professori Seppo Kimasen lempeän päättäväisesti johtama luovien ihmisten ja taiteenharjoittajien yhteistyö johti esimerkiksi Yrjö ja Kukkapuron ateljeessa järjestettyyn konserttisarjaan. Miten mielenkiintoisia kohtauksia!

Kohta on aika laskea designvuoden lippu kaupungintalon lipputangosta ja kysyä mitä jäi vuodesta jäljelle. Omalta osaltani entistä suurempi tietoisuus siitä, miten tärkeää on, että elinympäristöämme luodaan harkiten kestäväälle pohjalle ja aikaisempaa suurempi ymmärrys siitä että jsumalaisten suhde ympäröivään luontoon on sellainen, joka keskieuropalaisesta

olisi silkkaa luksusta. Tämä läheinen luontosuhde näkyy tavalla tai toisella myös siinä, mitä Suomessa kutsutaan hyväksi muotoiluksi, ja että tämä on pala suomalaista kansallisromantiikkaa muodossa jossa se on minulle helposti omaksettavissa. Entäs sitten Kauniainen? Minkälaisen perinnön designvuosi jättää meille, pienelle vajaan 9 000 asukkaan puutarhakaupungille? Tämä on kysymys, joka asukkaiden itsensä on ratkaistava, ajan ja ajan kulun myötä.

Lahti - designpääkaupungin tekijät

Lahden designpääkaupunkivuoden yhteishenkilö Heini Moisio niputti kaupunkinsa designvuotta kolumnissa 21.11.2012. Heini toimii Lahden kaupungin viestintäpäällikkönä.

Kolme vuotta sitten keväällä järjestettiin ensimmäinen WDC Helsinki 2012 ideointipäivä kaikissa viidessä kaupungissa.

Lahdesta aurinkoisen lauantain aikana kerättiin yli 400 ajatusta toimivasta designpääkaupungista. Päällimmäiseksi nousi idea julkisista vesipisteistä. Salpausselän harjuista suodattua maan paras pohjavesi; eri puolilla kaupunkia pitäisi olla hyvin muotoiltuja vesipisteitä, joista kulkija voisi täyttää vesipullonsa tai siemaista suullisen raikasta vettä. Syksyllä 2010 ryhmä Lahden Muotoiluinstituutin teollisen muotoilun opiskelijoita sai tehtäväkseen suunnitella julkisen vesipisteen.

Helmikuussa 2011 viisi vesipistesuunnitelmaa esiteltiin kaupunkilaisille Lahden Muotohuoltamon ensimmäisenä näyttelynä. Näyttelyvieraiden palautteen perusteella valittiin kolme mallia, joista valmistettiin prototyypit testattavaksi aidossa kaupunkiympäristössä: satamassa, kauppatorilla ja perhepuistossa. Viime keväästä käytössä olleista vesipisteistä on tullut paljon positiivista palautetta kaupunkilaisilta ja tulevan talven jälkeen ratkeaa, mikä malli kestää käytön ja vuodenaikojen vaihtelut.

Julkiset vesipisteet on hyvä esimerkki designpääkaupunkitoiminnasta Lahdessa. Parhailaan on meneillään äänestys Radanvarren

ideakilpailun ehdotuksista. Lahden Radanvarsi on yksi suurimmista designpääkaupunkivuoden arkkitehtuurikilpailuista. Kaikki kilpailutyöt kuvien ja selostuksien kera löytyvät verkkosivuilta www.radanvarsi.fi. Arviot ovat verkossa avoimesti nähtävillä, joten vilkas keskustelu alueen tulevaisuudesta jatkuu ja kaupunkilaisilla on mahdollisuus vaikuttaa voittajan valintaan ja tulevaisuuden kaupunkikuvaan.

Lahtelaisten osallistaminen Radanvarren ideakilpailussa on designpääkaupunkiohjelmassa toteutettava pilotti, jossa testataan yhteistyössä Sitran kanssa vuorovaikutteisia keinoja aktivoida asukkaita heidän elinympäristönsä suunnitteluun. Kaupunkilaisten mielipiteitä ja ideointia kartoitettiin Lahden D-paneelin lisäksi useissa työpajoissa mm. päiväkodeissa, kouluissa ja vanhainkodeissa. Lahen D on elokuussa 2011 Lahteen perustettu asukkaista koostuva tuotekehityspaneele, jota hyödynnetään jatkossakin erilaisten tuotteiden, palveluiden tai esimerkiksi kaupunkiympäristön kehittämisessä tarvittavien käyttäjäkokemusten ja -näkemysten kartoittamiseen.

Lahti on valinnut muotoilun tulevaisuuden tekijäksi kaupungin strategiaan jo useita vuosia ennen yhteistä designpääkaupunkihanketta. Muotoilun menetelmien hyödyntäminen on tuottanut tuloksia alueen yrityksissä ja lahtelainen teollinen muotoilu ja muotoilijat ovat olleet tapahtumavuoden aikana entistä enemmän esillä.

WDC Helsinki 2012 designpääkaupunkivuoden ohjelmassa on Lahdesta muotoilukasvatuksen ja -koulutuksen, teollisen muotoilun ja kaupungin keskustan kehittämisen hankkeita. Yhteisenä nimittäjänä on ollut kaupunkilaisten oma aktiivisuus hankkeissa. Renkomäestä Lahden satamaan pyöräillyt janoinen nuori mies ehdotti julkisia vesipisteitä designpääkaupungin ohjelmaan, hänen ideansa on jo toteutettu, ja pino yhtä hyviä on muotoilijoiden työpöydillä tulevaisuuden Lahden rakennustarpeiksi.